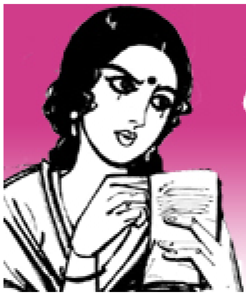

రచయిత్రి ఆత్మహత్య

- జలంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

"**ఆ విషయం** నేను మొదట అడిగానండీ. ఆయన ఒక ఎడిటర్. ఆమె పత్రికకు వచ్చి కథలూ అవీ ఇచ్చేవారట. అప్పుడప్పుడూ ఏదో రచయితల మీటింగ్స్ లో కలుసుకునేవారట. సహజంగా పరిచయమవుతుంది కదా! పైగా ఆవిడ కథలు, భావాలు అవీ బావుంటాయని ఈయన మెచ్చుకుని ఎంకరేజ్ చేసేవారట. ఇదంతా పత్రికల వాళ్లకు సహజమేనండీ. అంతమాత్రం చేత ఆ పిల్ల ఇలా పైత్యాన పడితే ఎలా?"

ఓరగా అతణ్ణే చూస్తూ అంది ఆమె. అతని వంక చూశాను. జవాబు చెప్పే స్థితిలో లేదు.

ఉమ ఇంత బలహీనురాలా? ఇదే నిజమైతే, ఈ కాలం పిల్లలకు చదువు గట్రా ఇవన్నీ మాన్పించి అంట్లు తోమించడం రైటు. పనిమనిషి ఖర్చునా తప్పుతుంది. సుధారాఘవ గారి చెప్పుచేతల్లో ఉన్నట్లు కనబడుతున్న ఈ వ్యక్తిని ప్రేమించి ఉమ అంత డ్రమటిక్ గా ఆత్మహత్య చేసుకున్నదంటే, నాకు ఒక్కసారిగా ఆడజాతి మీదే సానుభూతి పోయింది. పైగా అతను తెలియదు మొర్రో అంటుంటే.

"అసలు ఈ విరించి ఎవరు?"

"ఈయనా, అతనూ ప్రాణస్నేహితులు లెండి. ఇదుగో ఈయనకు ఆఫీసు, ఆ తరువాత అతని గది – ఇవ్వే జీవితం. మా ఆయనే అతనికి ఉద్యోగం ఇప్పించింది కూడా! కూరలు తేవాలన్నా, సరుకులు తేవాలన్నా అదుగో అతను తోడు. ఆ పెద్దమనిషి నిన్న సాయంత్రం మా ఇంటికి వచ్చి 'నువ్వే కారం ఆమె చావుకు' అంటూ ఈ ఉత్తరం చూపిస్తే ఏమనాలి చెప్పండి?"

కొంగుతో విసురుకుంటూ అంది సుధారాఘవ. ఆమెది కొంచెం స్థూలకాయమేమో ఫాన్ గాలి సరిపోవటం లేదు.

హతోస్మి. మరీ పెళ్ళాం మాటలు విని కూరల సంచీ మడిచి, సరుకులూ అవీ మోసుకొచ్చే మనిషిని సుకుమారంగా, నాజూగ్గా అమెరికన్ జార్జెట్టు చీరలు అవీ కట్టుకుని ఉండే మా ఉమ ప్రేమించిందా?

ఏం... ప్రేమికుడు కూరలు తేకూడదని ఉందా? తెలుగు సినిమా హీరోలా చొక్కా నలక్కుండా కూలీ చేసినట్లు కనబడాలని ఉందా? అతనికి మాత్రం ఆకలి, అవసరాలు ఉండవా? నా మనస్సు ఎదురు తిరిగింది.

ఏదైనా ఈ ప్రేమ గురించి నాకు తెలియదు. ఇంక ఇప్పుడు తెలుసుకోవాలని కూడా లేదు.

"ఇప్పుడేమిటంటారు?" ఆలోచిస్తూ అడిగాను.

"అయిందేదో అయిపోయింది. మీ పిల్ల మీకు తిరిగి రానే రాదు. జరిగినదానికి ఆమె మొండితనం తప్ప తగిన కారణం కనిపించడం లేదు. ప్రేమించడానికి ఆవిడ ఇష్టమేనా? అయినా, ప్రేమించేటప్పుడు తెలియదా ఆయనకు పెళ్లైందని?! మా పెళ్ళై పదిహేనేళ్ళు బాబుగారూ...

ఈ పత్రికలో ఉద్యోగం రాకముందు ఈ మనిషితోనూ, ఈయన ఊహాలోకాల్తోనూ నేను పడిన యాతన అంతా ఇంతా కాదు. ఊహలు అన్నం పెట్టవు కదండీ! మా పుట్టింటినించి డబ్బు తెప్పించుకుని ఇల్లు ఎంత గుట్టుగా గడిపానో ఆ పరాత్పరుడికి ఎరుక. ఏదో ఇప్పుడు కాస్త పచ్చగా ఉన్నాము. ఈ మనిషి కాస్త నిలకడగా ఉద్యోగం చేసుకుంటున్నారు. ఇప్పుడీ అనవసరమైన దుమారం రేగిందంటే ఈ కాస్త ఉద్యోగం కూడా..."

ఏదో చప్పుడైంది.

తలుపు సిన్నితంగా మూసుకుంది. పత్రిక పట్టుకుని బైటకు అడుగుపెట్టాడు రాఘవ.

"ఎక్కడికీ?" దీర్ఘం తీస్తూ అడిగింది.

"సిగరెట్టుకు" వెళ్ళిపోయాడు.

మిగిలిన ఇద్దరం కొంచెంసేపు మాట్లాడుకోలేదు.

"ఊఁ! చెప్పండి..." అన్నాను నేను.

ఇదేదో తేలిపోతే బావుండునని ఉంది నాకూ!

"అసలు మా ఆయనకు ఈ ప్రేమలూ వగైరాలు తెలుసనీ నేననుకోను. అందుకని ఇప్పుడు మళ్ళీ ఈ విషయం తీగ లాగితే డొంక కదిలినట్లు బైటకు పొక్కకుండా ఉంటే మీకూ మంచిది, మాకూ మంచిది" తేల్చి చెప్పేసింది.

అంత టెన్షన్ లోనూ నాకా మనిషిని ఏడిపించాలనిపించింది.

"అదేమిటండీ! ఆంధ్రదేశం అంతా అలజడి కలిగించిన వార్త మీరూ, నేనూ కాదంటే ఆగుతుందా! బైటకు రాక తప్పదు."

కానీ ఆవిడేం భయపడలేదు.

"అందుకనే విరించిని పట్టుకుని ఆ ఉత్తరం తీసేసుకోండి. దానితో ఆ కాస్త ఆధారం పోతుంది."

ఒక్కసారి ఆవిడను సూటిగా చూశాను – ఈ ఆడవాళ్ళలో లౌక్యం ఎంత ఉంటుందా అని. ఈ మనిషికి సమాధానం చెప్పుకుంటూ, సంసారం చేస్తూ, సినిమాలకు తీసుకువెళ్తూ జీవితం గడపడం అంటే ఏ బిజినెస్ లైన్ లో ఉన్నవాడికో తీరును కానీ, భావనా జగత్తులో ఉండేవాళ్ళకు బాధే పాపం. ఈవిడకూ బాధే ఒక రకంగా.

"నాకు విరించి తెలియదే?"

"సాయంత్రం మీ ఇంటికి వస్తాడట. అందుకే ఈ లోపల నేను ఈయనను తీసుకుని విషయం మీకు చెప్పిపోదామని వచ్చాను... వస్తాను."

"అదేమిటి? మీ ఆయన వచ్చేదాకా ఉండండి."

"ఆఁ! ఏ పార్కులోనో కూర్చుని ఇంటికి వస్తారులెండి నేను వెళ్ళొస్తాను... నమస్కారం..."

వెళ్ళిపోయింది ఆవిడ. పెద్ద తుఫాను తేలిపోయినట్లైంది. గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాను.

ఆలోచిస్తూంటే, కొన్ని చిక్కుముడులు విడివడటం లేదు. నేనింకా ఒప్పుకోలేని విషయం ఏమిటంటే, ఉమకు, రాఘవకు మధ్య సున్నితమైన అనుబంధం ఏదో ఉందని. సానుభూతో, గౌరవమో అయితే వేరు. అన్నీ సలక్షణమైన జీవితాన్ని కాలదన్నుకుని, చచ్చిపోయేటంత ఆవేశం తెచ్చిన ఆ బాధ పేరేమిటి? ఇదే ప్రేమా? ఇంత బాధపెట్టే ఆ దిక్కుమాలిన ప్రేమ ఎవరికీ ఒద్దు గాక ఒద్దు. ప్రేమించడానికి కొంచెం అమాయకత్వం ఉండాలి. మనుషుల మీద నమ్మకముండాలి. అసలు మొదటినించీ నాకు ఎదుటివాళ్ళ మీద నమ్మకం తక్కువ. అందుకని ఈ సబ్జెక్టు గురించి నేను మాట్లాడలేను.

ఏమైనా శ్రీమతి సుధారాఘవ చెప్పింది కొంచెం జాణతనంగా ఉన్నా నిజం. ఆవిడ సంసారం రట్టు కాకుండా ఆవిడ ప్రయత్నించడంలో తప్పు లేదు. ఇప్పుడు ఈ అనవసరపు ప్రేమకథలు ఏమైనా బయటపడ్డా, అవి నాబోటివాడికి సిల్లీగా ఉన్నా, బంధుజనానికి విందు భోజనం. అందులో వాస్తవానికి ఒకటే రూపం – ఊహకు బోలెడు రూపాలు.... ఆమె చెప్పింది ఒప్పుకోక తప్పదు. అసలు అటువంటి భార్య లేకపోతే ఈ రాఘవ లాంటివాళ్లు ఏమౌతారు?

వెంటనే చెప్పులేసుకుని వెళ్లి దగ్గరున్న పుస్తకాల షాపులో రాఘవ రాసిన కథల సంపుటిలు, పాతపత్రికలు కొన్ని, నవల ఒకటి తీసుకు వచ్చాను.

సాయంత్రం వస్తానన్న విరించి రాలేదు. కానీ, ఆ రాత్రి ఆఖరు ఝాము లోపల రాఘవ నాకు చాలా విధాల అర్థమయ్యాడు. అతని కవిత్వంలో గుప్పెటతో గుండెను అదిమివేసే శక్తి ఏదో ఉంది....

కవిత్వం వేరు – జీవితం వేరు అన్న వాళ్లెవరో కానీ, వాళ్లంటే నాకు చాలా ఇష్టం. కానీ, ఈ గందరగోళం వల్ల కవిత్వం రాసేవాడి జీవితం ఏమిటి అని ఆలోచించాల్సి వచ్చింది.

రాఘవ కవిత్వంలో వేడి, బాధ చాలా ఉంది. అతని జీవితం, అతని కవిత్వం సమాంతర రేఖలు... ఒప్పుకోక తప్పదు ఇప్పుడు.

"ఇతని కవిత్వంలో సౌకుమార్యం, హృదయ తంత్రులను అతి సున్నితంగా మీటి ఆ శరచ్చంద్రికా స్నానాభినివేశాన్ని గొప్ప రేఖాచిత్రంగా మలుస్తుంది. ఆ సౌందర్య భావనా చిత్రంలో అక్షరలక్ష్మిని పట్టమహిషిగా నిలబెట్టిన ఈతను ధన్యుడు" అన్నారు ఒక పుస్తకపు ఆశీర్వచనంలో ఒక పేరెన్నికగన్న కవి.

సమకాలీకులు మెచ్చరు కవిత్వాన్ని అన్న కవి సాంప్రదాయంలో, ఒక మహాకవి తన వయసులో సహం వయసు లేనివాడికి ఇంతటి ఆశీర్వచనాశీస్సులు ఇచ్చాడంటే ఈ రచయితల జాతంతా చాలా ఉన్నతులైనవారై ఉండాలి.

మరి ఉమ సంగతేమిటి?! రాస్తుందని తెలుసు కానీ పాపం చదవమని నన్నేనాడూ బలవంతపెట్టి ఎరగదు. వెతుకుదామంటే పాతపత్రికలు కూడా లేవు ఇంట్లో.

ఆ సాయంత్రం వచ్చాడు విరించి. లేతగా, తమలపాకు తీగలా ఉన్నాడు. ఇంకా ప్రపంచపు దారుణాలు అతని జీవితం మీద ముద్రలు వేయలేదు కాబోలు గబగబా మాట్లాడుతున్నాడు. ఆలోచన కన్న ముందు దాన్ని మాటగా మార్చేద్దామని ప్రయత్నించే ఆవేశం ఉంది అతనికి. ప్రపంచంలో ఏ మూలో మునిగిపోతూంటే తను తప్ప రక్షించే వాళ్ళెవరూ లేరన్నంత స్పీడ్ గా పరిగెత్తే లక్షణం ఉన్న మనిషి. అతడు తనను తాను పరిచయం చేసుకున్న పది నిమిషాలలో అతను అమాయకంగా కనబడుతున్నా, అవసరం వచ్చినప్పుడు ఉద్రేకం, కోపం వచ్చినప్పుడు మధ్యాహ్న మార్తాండునిలా మారిపోతాడనిపించింది.

ఇతని చేతుల్లో ఉమ జీవిత రహస్యముందంటే బాధ అనిపించింది నాకు.

"ఏమైనా సార్... ఈ విషయం ప్రపంచానికి తెలియవలసిందే. ఆ ఉత్తరం ఒక గొప్ప చరిత్ర సార్. దీని కోసరం నా జీవితం, నా కెరియర్ పణంగా ఒడ్డమన్నా ఒడ్డుతాను" అనవసరంగా చేతులు ఎక్కువ చాచి మాట్లాడుతాడు ఆవేశం వస్తే.

నవ్వొచ్చింది నాకు. ఆరినీ అఘాయిత్యం. ఇరవై ఏళ్ళు నిండని ఇతనికి పణంగా ఒడ్డేందుకు ఏముందనో?! ఈ కళాకారులంతా తమ జీవితాలకు తాము చాలా ప్రాముఖ్యత ఇచ్చుకుంటారు పాపం.

"ఇంతకీ ఆ ఉత్తరం ఏది?" అతి మెల్లిగా అడిగాను.

"ఇదుగో సార్.... తీసుకోండి"

"పన్లో పని మా ఉమ రాసినవేమన్నా ఉన్నాయా నీ దగ్గర?"

"ఉన్నాయి సార్. ఇదిగో. నా దగ్గర ఆవిడ రాసిన కటింగ్స్ కొన్ని ఉన్నాయి. నేనొక రకంగా ఆవిడ ఫాన్ ను సార్. మీరు చదువుతూ ఉండండి. నాకు పక్క స్ట్రీట్ లో కొద్దిగా పనుంది. ఇప్పుడే వస్తాను. ఆ ఉత్తరం జాగ్రత్తండీ" సుడిగాలిలా బైటకు పోబోయాడు. నాకు నవ్వొచ్చింది...

"విరించీ!"

"ఏమిటి సార్?" గుమ్మం పట్టుకు వేలాడుతూ లోపలికి వంగి అడిగాడు.

"నేనెవరో తెలియదు. నా మీద మాత్రం నీకు నమ్మకమేమిటి ఇది మాయం చెయ్యనని?"

"ఎందుకు సార్? దానికి జిరాక్స్ కాపీలు తీయించి ఉంచాను. అయినా మీరు అలా చెయ్యరులెండి సార్. మీ మీద నాకా నమ్మకముంది" వెళ్ళిపోయాడు.

ఆరినీ. అతను తెలివితక్కువవాడనుకోవడం ఎంత అమాయకత్వం?! అయినా అతనిలో ద్వంద ప్రకృతి ఉన్నది. నా లాయర్ బుర్ర పనిచెయ్యడం ప్రారంభించింది.

మొదట ఆ ఉత్తరం విప్పగానే చెయ్యి ఒణికింది. ముందు సంబోధనా, తరవాత సంతకం చూశాను. ఆ తరవాత చదవడం ప్రారంభించాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments